

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγουστοῦ Μακρί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία ἀπέπεμψε τὴν νεάνίδα μετὰ χαριέντος μειδιάματος λέγουσα αὐτῇ:

— Ὑπάγετε, δεσποινίς· ἀναλάβετε τὴν θέσιν σας μετὰ τῶν συντρόφων σας· αἱ ἐξηγήσεις σας εἶνε ἀρκεταί, τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν.

Ἡ Ἀντωνιέττα ὑπεκλίθη ταπεινῶς καὶ εὐσεβάστως· εἶτα ἐγένετο ἄφροντος ἐν τῷ μέσῳ τῶν μοναχῶν, μετὰ προθυμίας περιστοιχισαῶν τὴν νέαν εὐνοομένην.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐφάνη αὐστηρὰ καὶ ψυχρὰ πρὸς τὴν ἡγουμένην, ἐδήλωσεν ὅτι ἀνελάμβανεν ὑπ' εὐθύνην τῆς πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπεν εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσαδιέρ καὶ προσεκάλεσε τὴν Νανὼν, ὅπως ἀποσυρθῇ εἰς τὰ δωμάτια τῆς.

Αἰφνης ἀγγελιαφόρος τῆς μετὰ συνοδίας παρουσιάσθη μετὰ θυρύβου πολλοῦ πρὸ τῆς μονῆς, κομίζων πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενὼν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

«Κυρία, ὁ ἀνεμόμυλος τῆς Ἰὼν γενναίως ἐκυριεύθη γῆς· παρὰ τῶν ἐπιλέκτων καὶ τοῦ ἐλαφροῦ ἵππου. Τὸ τελευταῖον τοῦτο σῶμα μάλιστα οὐδένα ἀνδρα ἀπώλεσεν. Εἶνε ἡ πρώτη σοβαρὰ συμπλοκή, ἐνταυτῷ δὲ πλήρης νίκη. Δὲν θὰ τὴν πανηγυρίσετε μεθ' ἡμῶν;

«Λουδοβίκος».

— Βεβαίως! ἀπήντησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ μαρκησία, ἥτις ἐρυθρίασα ἐκ χαρᾶς ἡσπασθῇ τὴν ἐπιστολήν. Ἀναπαύθητι ὀλίγον, ἀγγελιαφόρε, καὶ περίμενε, διότι θὰ φέρῃς εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἀπάντησίν μου.

Εἶτα στρεφομένη πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν μοναχῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων, ἀνεζήτησε τὴν Ἀντωνιέτταν:

— Θὰ ἴδῃς, ἀγαπητὴ κόρη, εἶπε καθ' αὐτήν, ἐὰν τηρῶ τὰς ὑποσχέσεις μου!

ΛΓ'

ΟΠΟΥ ΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΣΥΝΤΕΜΝΟΝΤΑΙ

Ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν παρὰ τὸν ἀνεμόμυλον τῆς Ἰὼν συμπλοκήν, περὶ ἧς ὁ βασιλεὺς ἔγραφε πρὸς τὴν μαρκησίαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν, τὸ ὁποῖον ἐπολέμησεν ὑποστηρίξαν τοὺς ἐπιλέκτους, ἐπανήρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον. Οἱ ἵππεις, κατάνομοι, κεκαλυμμένοι ὑπὸ κονιορτοῦ, ἐκόμιζον τοὺς τραυματίας των, ἐδέχοντο δὲ καθ' ὁδὸν τὰ συγχαρητήρια τοῦ βασιλέως, ὅστις εἶχε τοποθετηθῇ μετὰ τῶν Αὐλικῶν του παρὰ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἐπανήρχοντο τὰ στρατεύματα.

Ὁ Γεράρδος παρετήρησεν ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ σμήνους τῶν Αὐλικῶν ἄνδρα μελανεῖμονα, ὅστις ἐταράσσετο ἀενάως ὅπως ἐφελύκη τὴν προσοχήν του. Ἦτο ὁ Ἰασπίνος ἀσθμαίνων· ὁ Ἰασπίνος, ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μάχης δὲν εἶχε παύσει νὰ προσέσχηται, νὰ τρέχῃ μέτρη τῶν προσκόπων διὰ νὰ ἴδῃ μετακομιζομένους τοὺς τραυματίας καὶ διὰ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ προσφιλοῦς του μαθητοῦ.

Ὅτε εἶδε τὸν Γεράρδον ὑγιᾶ καὶ γαλήνιον, κατὰ τὸ σῆμα, ἐξέφερε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὃν ἐθώπευσε καὶ ἡσπασθῇ ἐπανειλημμένως μετὰ παιδικῆς παραφορᾶς.

Ὁ Γεράρδος ἔκυψεν ὅπως ἀσπασθῇ τὸν ἀγαθὸν ἄββα, εἶτα φθᾶσας εἰς τὸ στρατόπεδον, ἐπεστάντησεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς διμοιρίας του, παρέσχε τὰς ἀπαιτούμενας πληροφορίες πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν του, ὅπου τὸν ἀνέμενον ὁ Ρυβαντέλ καὶ πολλοὶ φίλοι του, μετὰ τῶν ὁποίων θὰ ἤμεθα ἀχαριστοὶ ἂν δὲν ἀνεφέρομεν καὶ τὸν κύνα Ἀμούρ.

Ἀποῦ ἐτελείωσαν οἱ ἐνηγκαλισμοὶ καὶ ἐκενώθησαν πολλὰ ποτήρια οἴνου, ἔκα-

στος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Ἐπήρχετο ἡ νύξ· ὁ οὐρανὸς ἐφλογίζετο ἐκ τῶν βομβῶν, αἵτινες ἐρρίπτοντο κατὰ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Ὁ Γεράρδος ἀπομείνας μόνος μετὰ τοῦ Ἰασπίνου ἀφωπλίσθη, ἐξηπλώθη ἐξηγνητὴς ἐκ τοῦ κόπου ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς του κλίνης, ἐνῶ ὁ ἄββας ἐκαθέσθη παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του.

— Τί φοβερὸν πρᾶγμα εἶνε ὁ πόλεμος ὅταν πηγαίνει κανεὶς! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ἀλλὰ πόσον ὠραῖον εἶνε ὅταν ἐπιστρέφῃ τις ἐξ αὐτοῦ!

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος μετὰ λύπης.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ ἄββας, ἀπέκτησες τόσῃν δόξαν, ὁ βασιλεὺς σὲ συνεχάρη, εἶσαι ζῶν καὶ ὑγιὴς ὅπως πρότερον καὶ δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;... Ἀλλ' ὅμως... καλὰ ὅπου τὸ ἐσυλλογίσθη! προσκάλεσε τὸν ὑπηρέτην σου, κύριε κόμη, νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ ἐκδυθῇ· ἀνέγνωσα εἰς διάφορα βιβλία ὅτι ὁ ἵππεὺς ἐνίοτε πληγώνεται χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ ὅτι ὅταν ἀφαιρέσῃ τὴν στολήν του καὶ τὰ ὄπλα του εὐρίσκει τὰς σφαίρας καὶ τὸ αἷμα.

— Φίλτατε ἄββα, εὐχαριστῶ· ὅταν ὁ ἵππεὺς μάχεται πραγματικῶς, ὅχι εἰς τὰ βιβλία, καὶ λάβῃ καμμίαν πληγὴν καλὴν, ἐὰν δὲν τὸ ἐννοήσῃ ἀμέσως, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἐνίοτε, σὲ παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃς ὅτι θὰ τὸ αἰσθανθῇ μετὰ μίαν ὥραν τὸ πολὺ. Εἶμαι σῶς καὶ ὑγιὴς... κατὰ τὸ σῶμα, ἂν ὅχι κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἐπίτηδες ἀπεμάκρυνα τὸν ὑπηρέτην μου διὰ νὰ συνομιλήσωμεν οἱ δύο μας σοβαρῶς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἄββας ἀνησυχῶν διὰ τὸ προοίμιον.

— Φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος πλησιάζων ἔτι μᾶλλον εἰς τὸν Ἰασπίνον, θὰ ἐσυλλογίσθῃς βεβαίως πρὸ ὀλίγου ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ φονευθῇ· δὲν εἶνε ἀληθές;

— Τὸ ἐσυλλογίσθην πάρα πολὺ!

— Ἄν αὐτὸ συνέβαινε, τί θὰ ἔκαμνες διὰ τὴν δεσποινίδα Δεσαδιέρ;

— Ἀλλά...

— Δὲν υποθέτεις βέβαια ὅτι τὴν ἐλησμόνησα, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Τόσα πολλὰ συνέβησαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὥστε ἀπο-